

videre dygtige i disse Fag. Man skal aldrig love den unge mere, end Livet kan holde; men det vilde man gøre, hvis man lod hende vokse op i den Tro, at hun kun behøvede at gøre, hvad hun havde Lyst til; saa behagelig bliver Livsvandringen næppe for noget Menneske. Men man bør ikke tvinge den unge Pige til at vie sit Liv til en Gerning, der ikke ligger for hende, det vilde være Synd. Lad os dog aldrig bilde os ind, at Naturen har givet noget Menneske Evne til eet og saa bestemt det til noget andet.

I Ordskiftet mellem Nora og Helmer i »Et Dukkehjem« minder Helmer Nora om, at hendes helligste Pligter, det er Pligterne mod hendes Mand og hendes Børn. Nora gør gældende, at hun har lige saa hellige Pligter mod sig selv, at hun først og fremmest er Menneske eller i alt Fald vil forsøge at blive det. Der var, og der er endnu højst forskellige Meninger om, hvor vidt Nora havde Ret eller ej. Lad os antage det sidste, lad os tænke, at en Moder virkelig skylder at tage mere Hensyn til sin Mand og sine Børn end til sig selv; men saa maa vi virkelig være ved Grænsen. Det er for meget, hvis man vil sige til den unge Pige: »Du skal opgive, hvad der nu staar for dig som den højeste Lykke, du skal ofre dine Evner, dine personlige Krav, og det skal du gøre af Hensyn til den Mand, hvis Kærlighed det muligvis vil lykkes dig at vinde, og til de Børn, du maaske en Gang i Tiden vil blive Moder til.«

Med slige Lærdomme kan det maaske lykkes at faa den unge Pige til at opgive sit Livskald; sjældnere vil det lykkes at faa hende til med Iver og Kraft at tage fat paa en Gerning, naar Lysten mangler. Men selv om dette lykkes, og den Stund kommer, da det, man har fremstillet for hende som hendes Livsmaal, synes ganske nær, hvor ofte bliver det hele da ikke alligevel en smertelig Skuffelse. Hvor tit sker det ikke, at det Ideal, man har fremtryllet for hende, pludselig ligger knust, eller, hvad der er langt værre, hun er maaske dømt til gennem lange og tunge Tider at pine Livet af sin Kærlighed. Hvor finder hun da en Modvægt mod den knugende Sorg? I sin Kristentro. Ja, men den skulde være virksom i Kærlighed; men nu er Kærligheden syg, og det at virke synes hende en Lidelse. Naar de første stærke Udbrud er ovre, vil Trætheden og Livsleden som oftest indfinde sig, og hun vil da være tilbøjelig til ene at trøste sig ved det Haab, der rækker ud over Død og Grav. Men en saadan Tankegang er ikke sund og ikke sand kristelig; her gælder det jo netop om at tage hver sin Gerning op. Hver sin, ja, det er netop Sagen.

Held den Kvinde, der, naar et saadant Slag rammer hende, staar i en Gerning, hvortil hun har følt et indre Kald, hvori hun føler sig hjemme. Hun vil ikke saa let bøjes til Jorden eller synke hen i ørkesløse Drømmerier. For hende stiller der sig nu et nyt Maal, det at bevare sin Selvstændighed. Hun har ikke mistet